

Η χριστιανική οπτική στο ζήτημα της ομοφυλοφιλίας (Ιωάννης Δουκέλλης, Καθηγητής Μηχανολόγος Μηχανικός, Ιεροψάλτης)

/ Πεμπτούσια

Η ομοφυλοφιλία αντίκειται στο δημιουργικό σχέδιο του Θεού για τη ενότητα του ανθρωπίνου γένους, η οποία έγκειται στην ύπαρξη δύο φύλων, του αρσενικού και του θηλυκού.¹⁶ Η ενότητα δεν έχει να κάνει μόνο με την συμπληρωματικότητα των ρόλων και την σαρκική ένωση ¹⁷ «.... καταλείπει άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα και προσκολληθήσεται προς την γυναίκα αυτού και έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν». ¹⁸ Έχει να κάνει και με την συνύπαρξη των προσώπων η οποία φέρνει στην ζωή τα παιδιά, ως σημεία νέας δημιουργίας και συνέχειας του αρχικού έργου του Θεού σύμφωνα με την προτροπή Του «..αύξανεσθε και πληθύνεσθε». ¹⁹

Ο Απόστολος Παύλος ²⁰ και οι Πατέρες της Εκκλησίας ²¹ έχουν εκφραστεί αυστηρά κατά της ομοφυλοφιλίας και θεωρούν ότι δεν πρόκειται περί συντροφικότητας, αλλά περί διαστροφικής φιληδονίας ορισμένων προσώπων, που

δεν είναι από τη φύση τους τέτοια, αλλά γίνονται εξαιτίας της ακολασίας και του έκφυλου τρόπου ζωής τους.

Άρα η θεολογία μας δεν αφήνει περιθώρια να δικαιολογηθεί η ομοφυλόφιλη πράξη και κατάσταση, πολλώ δε μάλλον να γίνει αποδεκτή ως φυσική αδυναμία και να μη θεωρείται αμάρτημα, αστοχία δηλαδή από τον αρχικό προορισμό του ανθρώπου που είναι το «καθ' ομοίωσιν». 22

Σε κοινωνικό επίσης επίπεδο η επίσημη Εκκλησία δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να συναινέσει ούτε στη σύναψη «γάμου» μεταξύ ομόφυλων ζευγαριών, ούτε βεβαίως στην υιοθεσία παιδιών από αυτά, ούτε και στον πρόσφατο νόμο διόρθωσης του καταχωρισμένου φύλου, διότι προφανώς είναι αντίθετα στη διδασκαλία της και στην ορθή πίστη, καθώς και διότι πρόκειται για νομικές αποφάσεις αλλαγής πολιτισμικού παραδείγματος στην κοινωνία και όχι απλώς για πρακτική δικαιωμάτων μιας «καταπιεσμένης» μειονότητας.

Η ομοφυλοφιλία για την Ορθόδοξη Εκκλησία μπορεί να είναι απορριπτέα σαν επιλογή και σεξουαλική προτίμηση όπως φάνηκε παραπάνω, δεν είναι όμως απορριπτέος από το σώμα της Εκκλησίας ο ομοφυλόφιλος. Είτε οφείλεται σε γενετική προδιάθεση του ανθρώπου, είτε σε συνειδητή επιλογή, είναι υπεύθυνος και πρέπει να προσπαθήσει να εγκρατεύεται, να αγωνίζεται, να σηκώνει τον σταυρό του και να μετανοεί για το πάθος του. Αυτό βέβαια μπορεί να γίνει αυθεντικά μόνο μέσα στην εκκλησιαστική ζωή. Η έλξη θέλει κατανόηση και

συμπάθεια, το πάθος όμως δεν μπορεί να γίνει αποδεκτό.

Ο Χριστός, μας προσκαλεί διακριτικά, ταπεινά, όλος αγάπη να τον αφήσουμε να μας θεραπεύσει ψυχοσωματικά και να μας ενώσει στο Σώμα Του την Εκκλησία. Αν εμείς παραμένουμε στους δαιμονικούς λογισμούς, ότι δήθεν δεν μπορεί να μας θεραπεύσει ο Χριστός ή ότι δεν μας διαφθείρει η αμαρτία, τότε κάθε ψυχοσωματική αμαρτωλότητα (φυσική ή παρά φύση) μας κάνει αιωνίως αμετανόητους, απομακρυσμένους από τον Θεό, παραμένοντες δηλαδή στην πτώση μας.

Παρατηρώντας τον νόμο από θεολογική σκοπιά πρέπει να επισημάνουμε ότι γίνεται συνεχώς λόγος για το «πρόσωπο» και τα «δικαιώματα του προσώπου». 23 Από τις συνεχείς αναφορές που υπάρχουν στο νόμο είναι εμφανές ότι ολόκληρος στηρίζεται στο πρόσωπο, τη βούληση του προσώπου και τα δικαιώματα του προσώπου. Ποιο είναι αυτό το πρόσωπο όμως; Έχει καμιά σχέση με το θεολογικό ορισμό του προσώπου; Η απάντηση είναι κατηγορηματικά όχι. Σύμφωνα με τη Ορθόδοξη θεώρηση, το σώμα υπάρχει για το πρόσωπο και όχι το αντίστροφο. 24 Στον νόμο αντιλαμβανόμαστε ότι χάριν του σώματος και των παθών του το πρόσωπο μεταβάλλει την ταυτότητά του (αστυνομική). Το σώμα όμως του ανθρώπου δεν είναι κτήμα αλλά δώρο και δεν είναι αποδεκτό να διαφθείρεται. 25

Η ταυτότητα του ανθρωπίνου προσώπου σύμφωνα με την ορθόδοξη διδασκαλία, δεν αλλάζει αφού ο κάθε άνθρωπος ως πρόσωπο είναι μια μοναδική και

ανεπανάληπτη ελεύθερη ύπαρξη και ταυτότητα, η οποία πάντα υπάρχει μέσα από μια ελεύθερη σχέση προς τους άλλους. 26 Άρα όσοι νόμοι και αν επιβάλλουν την ταυτότητα ενός προσώπου, επειδή η σχέση των προσώπων παύει να είναι ελεύθερη (λόγω της νομικής επιβολής), δεν μπορεί αυτή η ταυτότητα να γίνει αποδεκτή θεολογικά. Άλλωστε η ελεύθερη αναφορικότητα προς τον άλλο και η έμπρακτη αναγνώριση της διαφορετικότητάς του στην αγαπητική σχέση με τον άλλο, δεν αποτελεί πολυτέλεια για το πρόσωπο αλλά αναγκαίο όρο για να είναι κάποιος πρόσωπο.

Η αυτονομία και ο αυτοπροσδιορισμός του προσώπου είναι και αυτά ζητήματα που θίγονται στο νόμο. 27 Σύμφωνα με τη άποψη του νομοθέτη αυτοπροσδιορισμός εννοείται πρωτίστως το δικαίωμα του προσώπου να προσδιορίζει τον εαυτό του όπως εκείνος θέλει. Κάτι που για τη χριστιανική διδασκαλία εκλαμβάνεται σαν εγωιστική πρόθεση του ανθρώπου να κυριαρχήσει πάνω στη φύση και να την οδηγήσει εκεί που αυτός νομίζει. Ουσιαστικά δηλαδή πρόκειται για την ίδια πλάνη στην οποία έπεσαν οι πρωτόπλαστοι με τις γνωστές συνέπειες της πτώσεως. Υπερτονίζεται ουσιαστικά η βούληση του προσώπου και υποτιμάται η φύση, η οποία θεωρείται αναγκαστική και ανελεύθερη.

Σε ότι αφορά την αυτονομία παρατηρούμε ότι ουσιαστικά ο νόμος εννοεί ως αυτονομία την νομιμοποίηση όλων των ανθρωπίνων επιθυμιών και των σεξουαλικών προτιμήσεων και ιδιαιτεροτήτων. Πρόκειται δηλαδή για αποδοχή της πτωτικής κατάστασης του ανθρώπου και ταυτόχρονα άρνησης της πίστης στο Θεό, θέτοντας στη θέση Του τον άνθρωπο. Ουσιαστικά αποτελεί μια απατηλή αυτονομία η προβολή των δικαιωμάτων του ανθρώπου με τέτοιο τρόπο και έρχεται σε αντίθεση με τη χριστιανική πίστη. 28

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

Παραπομπές:

16. Ιερά Κοινότης Αγίου Όρους αρ. πρωτ. Φ.2/7/2265/ 22 - 10 - 2017 « Επιστολή προς τους Εξοχωτάτους Υπουργούς Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων» 1.

17. Σπ. Αθανασοπούλου - Κυπρίου, Στ. Γιαγκάζογλου και Αν. Μαρά, Η Ορθοδοξία ως Πολιτισμικό Επίτευγμα και τα Προβλήματα του Σύγχρονου Ανθρώπου. Τόμ. Γ΄ Ορθοδοξία και [Μετα-] Νεωτερικότητα (Πάτρα: Έκδοση Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου 2008) 167.

18. Γεν. Β´ 24.
19. Γεν. Α´ 28.
20. Ρωμ. 1, 26 -28 & Α´ Κορ. 6, 9-11.
21. Κυρίλλου Αλεξανδρείας, Περί τῆς ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ προσκυνήσεως. Λόγος Α´. PG 68, 169D & Ιωάννου Χρυσόστομου, Ερμηνεία εις την προς Ρωμαίους Επιστολήν, Ομιλί Δ. PG 60, 417B.
22. Γεν. Α´ 26.
23. ΦΕΚ Α´ 152/13 - 10 - 2017 « Νόμος υπ’ αριθ. 4491» Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της Ελληνικής Δημοκρατίας. 2771.
24. Κ. Αγόρα, Σ. Γιαγκάζογλου, Ν. Λουδοβίκου και Σ. Φωτίου, *Πίστη και Βίωμα της Ορθοδοξίας. Τόμ. Α´ Δόγμα Πνευματικότητα και ἦθος της Ορθοδοξίας* (Πάτρα: Έκδοση Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου 2002) 315.
25. Στο ίδιο, σελ. 355.
26. Κ. Αγόρα,, ό.π., σ. 316.
27. Αιτιολογική Έκθεση στο Σχέδιο Νόμου υπ’ αριθ. 4491. Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της Ελληνικής Δημοκρατίας ΦΕΚ Α´ 152/13 - 10 - 2017, σελ.2.
28. Ν. Κόϊου, «Θεώρηση των Αρχών της Βιοηθικής υπό το Φώς της Ορθόδοξης Ηθικής Σκέψης», *Γρηγόριος ο Παλαμάς 785* (2000) 851.